

Сергій Одаренко – молодий поет, музикант, студент-філолог. Навчається на 4 курсі факультету філології та журналістики Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка, учасник літературної студії “Засів”, команди КВК та музичного гурту “Brain Drain”. Його світогляд сформувала юнацька організація “Крок”, у якій ще зі школи займався альпінізмом, туризмом, краєзнавством. Із тих років – рішучість, яка проростає у вірші, жага до життя й пізнання нового, незвіданого. Високо цінує українськість духу, дієву небайдужість до долі народу як вияв громадянської позиції людини. У його текстах добираємо прямоту, іронічність і...вишукану романтику.

ЗАГУБЛЕНИЙ...

Я неунормований –
Немає ні роду, ні числа, ні виду.
Я утилізований –
Навіть від подиху не лишилося сліду.
Я знеструмлений –
Нерухома купа металу й дротів.
Я загублений...
Серед тисяч фальшивих “напів”.

БОЖЕВІЛЬНИЙ...

Я безнадійний.
Божевільний.
Нестабільний.
Боже, вільний!
Боже, я – вільний!
Нарешті! Від себе самого,
Від смогу міського,
Від колотнечі!
І хоч зсутулені плечі,
Але за ними є крила!
Чуєш, мила,
Вже все якось інакше!
І хоч тверде не стало м’якше,
І відстані стали більші!
Та посмішки стали тепліші!
Чесно. А як же?
Вже все якось інакше!
Нарешті.
Слово честі.

Я – ДЕРЕВО

Я деревом став серед ночі.
Шелест – слова, а думи гілки,
Подих завмер, заплющилися очі,
І я почув, як пульсують шибки.

І пульсують вони не від вітру,
А від стуку сотень сердець,
І розбавляють тиші палітру,
Що затвердла, немов камінець.

Я деревом став серед ночі,
І коріння пустив у підлогу,
Воно ж, спрагу втамувати очоче,
І з асфальту збирало вологу.

І серед осені був іще цвіт,
І росли мої віти з віком.
Та прийде ранок – зміниться світ.
І на ранок я стану вітром.

КАМІНЬ І ВОДА

Ми несхожі – не біда.
Я – камінь,
Ти – вода.
Я – пам’ять,
А ти швидкість.
Ти різна,
Я одноманітність.
Ти потекла,
А я лишався,
Ти не втекла.
Не намагався
Воду я наздоганяти.
Тебе сталеві ґрати
Не зупинять. Так, авжеж,
Але від себе не втечеш.

І тобі мене з місця не зрушити,
Як би хвилі цього не хотіли,
Але й мені твій плин не порушити,
Бо може не вистачити сили...

І, насправді, не все одно:
Колись усе це між нами мине!
Бо я – твій берег, я – твоє дно,
А ти – сповнюєш собою мене.

ТАЛА ВОДА

Підошвами пив талу воду,
У цім потоці брудних діамантів,
Я плив серед снігу і льоду,
Ступав на плечі мокрих атлантів.

Піди мною були небо і зорі,
Їх руйнував я кроком своїм.
У цім чорно-білім розбурханім морі
Я був один кольоровим таким.

Туман поїдав мої мокрі сліди,
Ховав краєвиди від карих очей,
Запах талого сліду й води
Розпихав по кишнях зимових ночей.
.....

Вона хотіла мене розчинити,
Розтанув, як сніг, тієї щоб ночі,
А потім морем мене розлити,
І на білому тлі лишить карі очі.

НАДІЇ

Маленькі курносі діти,
У дворі бігають і гудуть,
Намалювали на асфальті квіти
(Надіялись, що проростуть) –
Крейдую чи, може, чимось ще.
Не вийшло, змило дощем.

Кольорові патьоки тепер течуть –
Мутні згадки тієї події,
І діти чомусь уже не гудуть,
Бо змив дощ і їхні надії.

РОЗКАЖИ МЕНІ...

Розкажи мені про тих, хто не дійшов,
Напиши їх імена всі на стіні жалю.

Де поділи тих, хто щось знайшов?
Десь у морі, може, в полі, чи в гаю...

Де залишили усіх старих, слабких і хворих,
Непридатних для війни, режиму, чи дітей?
Тих усіх їх, на полях й каміннях голих,
Покидали, як нездатних до нових ідей.

Ось я прийшов. Тепер що далі?
“Зі мною тисячі таких самих як я!”
І ти на цій стіні червоної печалі,
Як попередників, впиши й моє ім'я.

СВЯЩЕННИЙ ВОГОНЬ

Вогонь священний в мені горить,
І він навряд чи коли погасне,
Але він може усе прекрасне
Споелити за одну мить.

І я постійно стою на межі -
Між знищенням і оновленням.
Усе віддаю за рівновагу в душі
Зі своїм огненным наповненням.

А коли він пала надто сильно,
Я гартую на ньому сталь,
Але мить, і я вже безсильно,
Згораю до тла, на жаль.

Та коли проходять ці муки,
І серце мліє спокійним вогнем,
Я грію на ньому душу і руки,
І тішусь іще одним пережитим днем.

